

ת"פ 451/12 - מדינת ישראל נגד סלים טארק

בית משפט השלום בכפר סבא

ת"פ 451-12 מדינת ישראל נ' טארק

בפני	כב' השופט דורון חסדאי
המאשימה	מדינת ישראל
נגד	
הנאשמים	סלים טארק ע"י ב"כ עו"ד צ'רלי סבג

החלטה

מבוא

1. לפני בקשת הנאשם טארק סלים (להלן: "**המבקש**") לכיבוד הסדר טיעון, ובאם לא תינתן הסכמת המשיבה, לאפשר לו לחזור מהודאתו בעובדות כתב האישום.

העובדות הצריכות לעניין בתמצית

2. ביום 15.08.12 הוגש כתב האישום כנגד המבקש המייחס לו ביצוע עבירות של קשירת קשר לביצוע עוון, ניסיון הסעה שלא כדין בנסיבות מחמירות, הכשלת שוטר, מעשה פזיזות ורשלנות, סיכון דרכים והסעת נוסעים בשכר.

3. בדיון שהתקיים ביום 15.08.12, הורשע המבקש עפ"י הודאתו בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום.

4. במועד ההקראה יוצג המבקש ע"י עו"ד ואיל עבאדי.

5. תסקיר בעניינו של המבקש נתקבל ביום **2.06.13**. בתסקיר, נמנעה קצינת המבחן ממתן המלצה טיפולית בעניינו.

6. ביום 2.12.2013 נתקבלה לתיק בית המשפט הודעה על החלפת ייצוג בתיק, לפיה שכר המבקש את שרותי עו"ד צ'רלי סבג לצורך ייצוג בתיק.

7. במועד הגשת הבקשה, טרם ניתן גזר הדין בעניינו של המבקש.

טיעוני הצדדים בקצירת האומר

8. בגוף הבקשה טוען הנאשם, כי במועד הרלוונטי להודאתו בכתב האישום, בא כוחו דאז עו"ד עבאדי ואיל הודה בשמו בכתב האישום, מבלי שצילם ולמד את חומר הראיות, זאת תוך שהוא נסמך על:

א. הודעת התובע (ב"כ המאשימה) כי הנאשם הודה בכל העבירות המיוחסות לו.

ב. הבטחה/ הסדר על פיו במידה והנאשם יודה בכתב האישום ויתקבל תסקיר חיובי בעניינו ובהתחשב בעברו, תעתור המאשימה להטלת מאסר בצורת עבודות שירות.

בפועל טוען הנאשם כי מעולם הוא לא הודה בביצוע העבירות המיוחסות לו, אלא מסר גרסה מלאה והסבר ממצה לקרות האירועים.

9. **לתמיכה בבקשתו, צירף הנאשם את תצהירו של עו"ד עבאדי (ב"כ דאז) מיום 21.01.14 בתצהיר זה מציין עו"ד עבאדי, בין היתר, כי :**

"4. הנני מצהיר כי באותו יום לא הספקתי לצלם ולקרוא את חומר הראיות וסמכתי על דברי התובע כי הנאשם הודה בכל העבירות המיוחסות לו בכתב האישום וכי הכל מוכח בחומר הראיות".

עוד מציין עו"ד עבאדי כי הובטח לו ע"י התובע כי במידה ויהיה תסקיר חיובי ובהתחשב בעברו הנקי של הנאשם, התביעה לא תעתור למאסר בפועל ותסתפק בעבודות שירות (פסקה 5 לתצהיר).

לעניין זה, מוסיף עו"ד עבאדי, כי אומנם נרשם בפרוטוקול הדיון מיום 15.08.12 שעמדת המאשימה הינה למאסר בפועל, אך לגישתו, לצדדים היה ברור שהכוונה למאסר בצורת עבודות שירות.

10. ב"כ המאשימה (להלן: "**המשיבה**") מבקשת לדחות את הבקשה ממספר טעמים:

לעניין הסדר הטיעון:

א. המשיבה מעולם לא הציעה הסדר טיעון לב"כ הנאשם דאז, עו"ד עבאדי ואיל וטענה זו אף עומדת בסתירה לפרוטוקול הדיון מיום 15.08.12, בו מופיעה בבירור ההסדר לפיו הנאשם יודה ויורשע וישלח לתסקיר, כאשר "**עמדת המאשימה הינה למאסר בפועל**".

ב. למשיבה לא זכור באם ב"כ הנאשם דאז צילם את חומר החקירה ואף אין לצפות ממנה

שתזכור. ככל שאכן לא צילם עו"ד עבאדי את החומר, הרי שזה התרשל בתפקידו ולא מילא חובתו. המבקשת טוענת כי אין להשית את האחריות ללמידת חומר הראיות, ע"י ב"כ המבקש דאז, לפתחה.

לעניין החזרה מהודיה:

- א. בהפנותה לפרשנויות שונות שנתנו בפסיקה ביחס למונח "נימוקים מיוחדים" הקבוע בסעיף 153(א) לחסד"פ, טוענת המשיבה כי ההיתר לחזור מהודיה, ככל שינתן על ידי בית משפט, הרי שינתן בנסיבות חריגות, אשר לגישתה אינן מתקיימות במקרה דנן.
- ב. אין בבקשה ולו הסבר אחד מדוע הודה הנאשם בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום, כמו כן אין בפי המבקש טענה כי הודאתו ניתנה שלא מרצון חופשי, או מבלי שהבין את מהותה או בהסתמך על טעות כלשהי.
- ג. בפרוטוקול הדיון מיום 15.08.12 אמר הנאשם "כתב האישום הוקרא והוסבר לי ואני מבין את תוכנו ואני מודה במה שמיוחס לי בכתב האישום ומבקש סליחה". מכך מבקשת המשיבה ללמוד כי הנאשם השיב לאשמה בצורה עניינית ולא לקונית ואף הביע חרטה על מעשיו.

דיון והכרעה

11. חזרת נאשם מהודייתו יכול שתיעשה על פי הוראתו של סעיף 153 (א) **לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב - 1982**, המורה כדלקמן:

153. (א) הודה הנאשם בעובדה, אם בהודיה שבכתב לפני המשפט ואם במהלך המשפט, רשאי הוא בכל שלב של המשפט לחזור בו מן ההודיה, כולה או מקצתה, אם הרשה זאת בית המשפט מנימוקים מיוחדים שיירשמו. (הדגשה אינה במקור - ד.ח.)

המחוקק, כאמור, לא פרש בסעיף זה מהם אותם "נימוקים מיוחדים" שיצדיקו חזרה מהודיה. הפסיקה קבעה מספר קווים מנחים, למתן היתר לנאשם לחזור בו מההודיה, אשר אינם ממצים וכן אין בהם להוות רשימה סגורה (ר': ע"פ 6028/13 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו], ניתן ביום 20.3.14 (להלן: ע"פ 6028/13)).

בע"פ 5622/03 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד נח (4) 145 נדרש בית המשפט העליון לשאלה זו ונקבע בין היתר כי:

"ככלל, נפסק כי היתר כאמור יהא מוצדק רק בנסיבות חריגות. אלו מתקיימות למשל כאשר

מתוך מכלול הנסיבות מתעורר חשש ממשי שהנאשם הודה באשמה בניגוד לרצונו החופשי, או תוך שהוא אינו מבין את משמעות הודייתו (ע"פ 945/85 פלוני נ' מדינת ישראל (להלן - עניין פלוני [1]), בעמ' 579; ע"פ 1958/98 פלוני נ' מדינת ישראל [2], בעמ' 621; ע"פ 763/03 שמואל נ' מדינת ישראל [3]; י' קדמי על סדר הדין בפלילים (כרך ב) [5], בעמ' 1002-996). גישה המקלה יותר עם הנאשם הובעה על-ידי השופטים א' גולדברג ונתניהו, בניגוד לעמדתו החולקת של השופט אור, בגדרו של ע"פ 3754/91 מדינת ישראל נ' סמחאת (להלן - עניין סמחאת [4]). לפי גישת הרוב, אין להכביד על נאשם, שרצונו לחזור בו מההודיה אינו נובע מתוך תכסיס פסול אלא מטעם ענייני וכן. די בכך שהנאשם סובר כי טעה בשיקוליו בעת שהודה, ומטרתו היחידה היא כי תינתן לו ההזדמנות להוכיח את חפותו כדי שיותר לו לחזור בו מן ההודיה (עניין סמחאת [4], בעמ' 802-803). יש לציין כי בפסקי-הדין שנזכרו לעיל, אשר החילו את הגישה המחמירה, דובר בנאשמים אשר ביקשו לראשונה לחזור בהם מהודיותיהם במסגרת הערעור, לאחר שהערכאה הדיונית גזרה את דינם. אכן, יש טעם רב בכך שרק בנסיבות נדירות יותר לנאשם לחזור בו מהסדר טיעון לאחר גזירת דינו, שאם לא כן הסכמתם של נאשמים להסדרי טיעון תהא למעשה מותנית בחומרת העונש שמוטל עליהם בדיעבד (ראו עניין פלוני [1], בעמ' 579). אין אלה פני הדברים במקרה שבו מבקש הנאשם לחזור בו מהודייתו עוד לפני מתן גזר-הדין. בנסיבות כאלה קטן החשש שמא מדובר בתכסיס. על יסוד זה איבחן בית-המשפט בעניין סמחאת [4] את נסיבות המקרה שעמד לפניו לעומת אלו שבעניין פלוני [1] (ראו עניין סמחאת [4], בעמ' 801). הגישה המקלה יותר לגבי חזרה מהודיה מתבקשת כאשר הבקשה מוגשת לפני מתן גזר-הדין. מובן שאף במקרה כזה אין להיעתר לבקשה באופן אוטומטי, אלא יש להתחשב ביתר הנסיבות. "

עוד לעניין זה ראה דברי כב' השופט ע' פוגלמן :

"חזרה מהודיה טעונה, אפוא, אישור של בית המשפט, ומתן אישור כאמור מותנה בקיומם של "נימוקים מיוחדים" אשר אינם מנויים מפורשות בסעיף. ההשקפה המקובלת היא כי חזרה מהודיה תתאפשר בנסיבות חריגות ורק מקום בו משקלם של "הנימוקים המיוחדים" הנדרשים מכוחו של סעיף 153 לחסד"פ הוא משמעותי. נימוקים כאלה עשויים להתקיים מקום בו מתעורר חשש ממשי כי חרף העובדה שההודיה נמסרה בין כותלי בית המשפט, ועל אף ההנחה הרגילה לפיה הודיה כזו ניתנה באופן חופשי ומרצון, נפל בה פסול הנובע מפגם ברצונו החופשי של הנאשם או בהבנתו את משמעות ההודיה, או מכך שהיא הושגה שלא כדין באופן המצדיק את פסילתה (ראו, למשל, רע"פ 2292/08 אמסלם נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 30.3.2009) סעיף 5 לפסק דינה של השופטת א' פרוקצ'יה. להלן: עניין אמסלם). קיומו של חשש ממשי לכך שההודיה ניתנה בניגוד לרצונו החופשי של הנאשם נבחן על-פי מכלול הנסיבות האופפות את מסירתה (ע"פ 635/05 דענא נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 26.11

סמכותו של בית המשפט לאפשר חזרה מהודיה מתפרשת לאורך כל שלבי המשפט. יחד עם זאת, בית משפט יעשה כן רק בנסיבות נדירות וחריגות וזאת במטרה למנוע ניסיונות מצד נאשמים לחזור בהם מהודאותיהם, כל אימת שלא יהיו מרוצים מן ההכרעה או מהענישה בעניינם.

"מתן היתר לנאשם לחזור בו מהודאתו בנסיבות כגון אלה במקרה דנן עשוי לפתוח פתח לתופעה מאוד בלתי רצויה: נאשם, שהודה באשמה, לאחר שהוסבר לו על-ידי סניגורו, כי כך יזכה לעונש קל יותר, או לאחר שהסכים לעיסקת טיעון עם התביעה, יקבע את עמדתו בהתאם לגזר הדין שיושת עליו. אם העונש הינו קל, אזי ישלים עמו, אך אם הוא נראה כבד בעיניו, יבקש לבטל הודאתו מהטעם, שהיא לא נמסרה "מרצון טוב וחופשי", ויתבע בירור משפטו לגופו של עניין. "אפשרות תמרון" זו אינה משרתת את טובת הציבור ואת דרישות הצדק." (ר' ע"פ 945/85 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד מא (2) 572, 580-579).

ר' גם : ע"פ (תל אביב-יפו) 1230/96 חברת נאחים בדיר נ' מדינת ישראל, תק-מח 97(2) 1399, 1400:
"אין ספק שמתן היתר לחזור מהודאה, ראוי לו שיינתן במשורה, ביד קמוצה ובמקרים יוצאי דופן והכלל הוא שאין להרשות לנאשם לחזור בו מהודאתו (ע"פ 358/76 ירדני נ' מד"י פ"ד לא(1) 411, 412; ע"פ (ת"א) 272/89 בן נון נ' מד"י - לא פורסם; קדמי, על סדר הדין בפלילים, חלק ב', 168). אמנם אין רשימה סגורה של מקרים שבהם יינתן היתר שכזה ויש לבחון כל מקרה עפ"י נסיבותיו."

עיתוי הגשת הבקשה לחזור מן ההודיה מהווה שיקול רב בבחינת בקשתו של הנאשם לחזור בן מן ההודיה שמסר. כאן יש להבחין בין בקשה לחזור מההודיה טרם מתן גזר הדין, ובין בקשה כזאת המוגשת לאחר שהדין נגזר:

"היסוד להבחנה בין פסקי הדין בהם יושמה הגישה המקובלת והמחמירה יותר ובין פסק הדין בעניין סמחת נעוץ, בעיקרו של דבר, בעיתוי הגשתה של הבקשה לחזרה מהודיה: בעוד שברובם המכריע של פסקי הדין שיישמו את הגישה המחמירה דובר היה בנאשמים אשר ביקשו לראשונה לחזור בהם מהודיותיהם לאחר שנגזר דינם ובמסגרת ערעור שהגישו; הרי שבעניין סמחת דובר בנאשם שביקש לחזור בו מהודייתו עובר לגזירת הדין (שם, פסקה 7 לפסק דינו של השופט א' גולדברג). אכן, סמכותו של בית המשפט לאפשר חזרה מהודיה משתרעת על כל שלביו של ההליך הפלילי, לרבות שלב הערעור (ראו עניין דענא בפסקה 12; רע"פ 7292/04 שרמן נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 26.8.2004) פסקה 6 לפסק דינו של השופט ד' חשין). אולם, לעיתוי העלאת הבקשה - עובר למתן הכרעת הדין ולגזירת העונש או לאחריה - נודעת חשיבות מכרעת מבחינת הנטייה להיעתר לה ובכך יש היגיון, שאם לא כן "הסכמתם של נאשמים להסדרי טיעון תהא למעשה מותנית בחומרת העונש שמוטל עליהם בדיעבד" (ע"פ 5561/03 פלוני נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 19.1.2004) פ"ד נח(4) 14

(ר' ע"פ 5583/08).

"כאמור, לעיתוי הבקשה לחזרה מהודיה ניתן משקל רב (ע"פ 6349/11 שניידר נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 18 (10.6.2013), להלן עניין שניידר), אך המבחן המהותי אשר על-פיו תוכרע בקשת נאשם לחזור בו מהודיתו הוא "מבחן המניע", קרי "האם מדובר ברצון כן ואמיתי מצד הנאשם לחזור בו מהודאת שווא שמסר, ולהוכיח את חפותו, או שמא מדובר במהלך טקטי שנועד לגרוף תועלת משפטית כלשהי. מבחן העיתוי איננו אלא כלי עזר משפטי, לצורך הכרעה במבחן המניע" (שם, בפסקה 20; ראו גם עניין אמסלם הנ"ל). כך למשל תיתכן תכסיסנות מצד נאשם גם טרם מתן גזר הדין, כאשר הוא מגלה שניתן לגביו תסקיר שלילי שעלול להשפיע לרעתו בשלב הטיעונים לעונש (שם, בפסקה 10) או במטרה להתיש את העדים (ע"פ 3227/10 פלוני נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 6 (24.1.2011)) ועוד. " (ר' ע"פ 6028/13)

ניתן לסכם ולומר: כי בית המשפט יתיר לנאשם לחזור בו מהודיתו אם התברר לו כי היה פגם בהודיתו בעובדות בחינת רצונו וכוונתו האמיתיים. בנוסף, אמור בית המשפט לבחון מהי הסיבה הכנה והאמיתית שהביאה את הנאשם לבקש לחזור בו מן ההודיה. אם משתכנע בית המשפט, או שעלה בו חשש, כי הנאשם הודה במיוחס לו עקב טעות או הטעייה, או, בניגוד לאמונתו בחפותו, וכן, אם מטרת הבקשה היא לאפשר לנאשם להוכיח את חפותו, אזי מוצדק וראוי להתיר לו לחזור בו מהודיתו (ר': ע"פ 3754/91 מדינת ישראל נ' דר' קאסם סמחאת, פ"ד מה (5), 798 (להלן: "עניין סמחאת")).

מן הכלל אל הפרט

12. לאחר שנתתי דעתי לטיעוני הצדדים ולאור האמור לעיל, באתי לכלל מסקנה כי בנסיבות המקרה דנן, יש מקום להתיר למבקש לחזור בו מן ההודיה, שעל בסיסה הורשע.

13. המבקש מעלה טעם עיקרי שבגיניו יש לאפשר לו, לחזור בו מן ההודיה שמסר, והוא כשל בייצוגו בפני בית המשפט במועד הקראת כתב האישום בעניינו. ככלל, נקבע בפסיקה כי טענות שמפנה נאשם כנגד הייעוץ המשפטי שניתן לו, עשויות להוות "נימוקים מיוחדים" שיצדיקו חזרה מהודיה. הצדקה לכך תימצא למשל מקום בו פעל בא-כוחו של נאשם בהפרת אמונים כלפיו, כשהוא מונע משיקולים זרים (ר': ע"פ 5561/03 מדינת ישראל נ' פלוני, פ"ד נח(4) 145, 153).

"אין מחלוקת על חשיבותן של הזכות לייצוג ושל הזכות להליך הוגן, ואף שהדבר טרם הוכרע באופן נחרץ בפסיקתו של בית משפט זה, לדידי מהווה הזכות להליך הוגן זכות חוקתית הנגזרת מן הזכות לכבוד ומן הזכות לחירות [ראו: דנ"פ 5852/10 מדינת ישראל נ' שמש (טרם פורסם, [פורסם בנבו], 9.1.2012), בפסקה 31 לפסק דיני]. לפיכך, נקבע כי במקרים קיצוניים וחריגים עשויה פגיעה בזכות הייצוג ובזכות להליך הוגן להביא לזיכויו של הנאשם [ראו: אדוה אלאב ונטע זיו "טענת 'כשל בייצוג' בערעורים פליליים: דימוי מול

מציאות" ספר דיויד וינר על משפט פלילי ואתיקה 45, 48 (2009) (להלן: אלאב וזיו); ע"פ 8868/11 פלוני נ' מדינת ישראל (טרם פורסם, [פורסם בנבו], 30.8.2010), בפסקה יט לפסק דינו של השופט א' רובינשטיין (להלן: ע"פ 8868/11).

28. טענה של כשל בייצוג תבחן בזהירות רבה (ראו למשל: שם, בפסקה כ לפסק דינו של השופט א' רובינשטיין). טענה זו מתקבל רק מקום בו יוכח כי לנאשם נגרם עיוות דין של ממש. המבחן לקיומו של עיוות דין בהקשר זה הוא מבחן סיבתי-תוצאתי, קרי יש להראות כי אלמלא היה הייצוג כושל, אפשר שתוצאת ההליך הייתה משתנה. (ר' ע"פ 8868/11 אלכסיי בגימוב נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו], ניתן ביום 23.08.12)

14. השתלשלות האירועים שהובילה להודיה מתוארת בתצהירו של עו"ד עבאדי שצורף לבקשה. מן התצהיר עולה, כי עו"ד עבאדי לא הספיק לעיין בחומר הראיות וסמך על דברי ב"כ המאשימה כי המבקש הודה בכל העבירות המיוחסות לו בכתב האישום וכן כי הכל מוכח בחומר ראיות. על סמך האמור וכן על סמך הבטחת ב"כ המאשימה כי במקרה של תסקיר חיובי תסתפק בעבודות שירות, יעץ עו"ד עבאדי למשיב את שייעץ. הגם שבפרוטוקול הדיון צוין אחרת, מההסכם לו טוען עו"ד עבאדי, קרי כי המאשימה תעתור למאסר בפועל, לא טרח להגיש בקשה לתיקון הפרוטוקול.

"לסניגור מגוון רחב של תפקידים הנוגעים לשלב ההודאה באשמה. במסגרתם ניתן למנות מספר תפקידים, אשר ביצועם עשוי להשפיע באופן משמעותי על החשש מפני הודאות שווא באשמה:

ראשית, מבחינת ההבנה של הנאשם, הסניגור צריך להקריא לנאשם את כתב האישום ולהסביר לו בשפה המובנת לו את תוכנו ואת מהות האישומים נגדו. בנוסף לכך, על הסניגור להסביר לנאשם את התוצאות הצפויות של ההודאה וההרשעה, לרבות העונש הצפוי. על הסניגור להסביר ללקוח באופן הגון וברור את מצבו המשפטי ולהציג בפניו בהגינות את החלופות העומדות בפניו, לרבות מימוש זכותו לניהול משפט הוכחות, הודאה באשמה, והאפשרויות הנוגעות להסדר הטיעון. כמו כן, על הסניגור לעדכן את הלקוח לגבי כל המגעים שמתקיימים עם התביעה לקראת הסדר טיעון, כל זאת כדי שהלקוח יוכל לקבל החלטה מושכלת בשאלת ההודאה באשמה.....

....

....

רביעית, מבחינת הייעוץ המשפטי לגבי ההודאה, על הסניגור למסור לנאשם באופן מדויק מהי הערכתו לגבי הסיכויים והסיכונים הנוגעים לכל החלטה, ולגבי סיכויי הזיכוי במשפט, תוך התייחסות לעוצמת ראיות התביעה בתיק, לגרסת הנאשם, ולהערכתו את העונש הצפוי לנאשם הן במקרה של הרשעה לאחר ניהול משפט והן במקרה של הרשעה במסגרת הודאה, בין אם בהסדר טיעון ובין אם לאו..... כמו כן, הייעוץ המשפטי צריך להינתן רק לאחר שה

(120-121) (ההדגשות אינן במקור - ד.ח.).

רביעית, מבחינת הייעוץ המשפטי לגבי ההודאה, על הסניגור למסור לנאשם באופן מדויק מהי הערכתו לגבי הסיכויים והסיכונים הנוגעים לכל החלטה.

15. משאלו פני הדברים, לא יכול להיות ספק כי המבקש הודה בהמלצת סנגורו, מבלי שזה היה בקיא בפרטי התיק ובוודאי שלא ידע את עוצמת הראיות התביעה. עוד יש לציין, כי המבקש נעדר עבר פלילי ואינו בקיא בהליך המשפט הפלילי ולא יכול היה להיות מודע שכך הם פני הדברים. הכשל בייצוג המבקש בדיון הראשון ניכר לעין. לא מצאתי להלום מצב של עיוות דין ופגיעה אפשרית במבקש, עקב ייצוג שאינו מקצועי די הצורך, דבר שהובילו להודות בישיבה הראשונה, בעצת ב"כ, אשר טרם בחן את חומר הראיות והסתמך על מצגי ב"כ המאשימה בעל-פה.

16. לעובדה שהבקשה נתמכת ע"י תצהירו של ב"כ המבקש דאז, עו"ד עבאדי, יש ליתן משקל חשוב. התצהיר מגולל השתלשלות אירועים שאין בה להיטיב עם המצהיר ולמרות האמור, מצא זה להגישו.

17. קיימים נתונים נוספים המחזקים את הנטייה להיענות לבקשתו של הנאשם, על רקע המבחנים הפסיקטיים שצוינו. כך למשל, יש לזכור כי המערער ביקש לחזור בו מהודייתו עוד לפני שניתן גזר דין בעניינו. אומנם, הבקשה הוגשה לאחר שניתן תסקיר ואולם, הדעת נותנת שאילו היה מדובר בתכסיס היה המבקש משמיע באוזני קצינת המבחן את אשר, לדעתו, הייתה רוצה לשמוע על מנת להשפיע על המלצתה הסופית.

18. זאת ועוד, בניגוד לטענת ב"כ המשיבה (ס' 5-6 לתגובתה) כי לראשונה התקשה המבקש ליטול אחריות על ביצוע העבירה (במסגרת תסקיר שירות המבחן), רק **לאחר** שהוחלף ייצוגו, הרי שהמציאות מלמדת אחרת. התסקיר נערך בחודש **יוני 2013** ואילו החלפת ייצוגו של המבקש נעשתה רק **בדצמבר 2013**, קרי כחצי שנה אחרי. עובדות אלו מפחיתות, כאמור, את החשש שמא מדובר בתכסיס. עוד לעניין זה, יש לציין, כי עו"ד צ'רלי סבג, סנגורו הנוכחי של המבקש, העלה לראשונה את הטענה בדבר כשל בייצוג, סמוך לאחר שלקח את התיק לטיפולו, כבר בדיון מיום 11.12.13.

19. בהינתן כל האמור לעיל, נוכח הספק בקיום רצון חופשי מצד המבקש בעת מתן הודאתו, והספק בדבר הבנתו את ההסדר שגובש בין ב"כ דאז למאשימה והעומד בבסיסו, מצאתי לאפשר לו לחזור בו מהודאתו ולהורות על ביטול הכרעת הדין מיום 15.08.12.

20. התיק ישוב וייקבע להקראה בפני המותב המתאים בבימ"ש השלום בכפר-סבא.

זכות ערר כחוק.

ניתנה היום, א' ניסן תשע"ד, 01 אפריל 2014, בהעדר הצדדים.